

[For Fæderspiel.]

anden fredsftale, en eller anden anmodning fra en eller flere magter om at stille styrker til rådighed, og jeg vil dog være ganske overordentlig betænkelig ved at stille danske tropper til rådighed under så usikre garantier. Det kræver absolut en forklaring, hvad man fra socialdemokratiets side og fra forslagsstillernes side har tænkt sig på dette område.

Første næstformand (*Grete Hækkerup*): Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsette mødet til kl. 19.35.

Mødet udsat kl. 18.53.

Mødet genoptaget kl. 19.35.

Forhandlingen genoptoges.

Udenrigsministeren (*K. B. Andersen*): Jeg vil gerne først gøre et par bemærkninger i anledning af de bemærkninger, de forskellige ordførere kom med i anden omgang.

Hr. Poul Hartling vendte tilbage til spørgsmålet om begrundelsen for, at vi havde optaget diplomatisk kontakt med Hanoi, og det er ikke, fordi vi skal blive ved at træde frem og tilbage i dette emne, men jeg synes altså, det skal i Folketingstidende én gang til — det er væsentligst derfor, jeg svarer — at hr. Poul Hartling, der indtil for få måneder siden var dette lands udenrigsminister, vil være bekendt fra denne talerstol at præsentere et argument, der lyder på, at vi ikke havde ret i, at det var rigtigt at bringe Hanoi ud af dets politiske isolation, fordi det har vist sig, at til trods for, at vores ambassadør for første gang var i landet for 14 dage siden, var han ikke i stand til at standse en krigs-udvidelse, der begyndte for en måned siden. Det er en argumentation, som ikke er værdig for noget medlem, men som er lidt mere uværdig for nogle end for andre.

Én ting mere. Der står i dagsordensforslaget noget om et efter min mening meget, meget alvorligt problem, krigsfangeproblemet. Det ville ikke falde mig ind at stå

her og sige, at det skal vi nok klare, men vi har dog måske håb om at gøre en beskeden indsats på dette område. Jeg vil sige til hr. Poul Hartling, at hvis vi ikke havde den repræsentation i Hanoi, så er det vel ikke sandsynligt, at vi bedre kunne medvirke til løsning af den del af krigsfangeproblemet, hvor appellen skal rettes til Hanoi. Jeg går ud fra, hr. Poul Hartling hører noget, selv om hr. Ninn-Hansen står og taler med ham.

Vedrørende frihedsbevægelserne stod hr. Poul Hartling op her og sagde, at de beløb var ikke gået til frihedsbevægelser, de var gået til World University Service og til International University Exchange Fund. Det er ganske rigtigt, og det var beløb, disse organisationer over for hr. Poul Hartling søgte til de af mig nævnte frihedsbevægelser. Dette er åbenbart kommet bag på nogle; det kom tydeligvis bag på nogle af hr. Poul Hartlings regeringskolleger, og det kom formentlig også, hvad hr. Jens Fogeds indlæg tydede på under finanslovdebatten, bag på hans partifæller, men at hr. Poul Hartling ikke har underrettet dem om, hvad de penge er gået til, er jo en ærlig sag, hvis hr. Poul Hartling ikke har vidst det.

Hr. Poul Hartling spurgte, hvad der så var det nye i det, vi gjorde. Jeg kan da godt gentage, at det nye var, som hr. Poul Hartling selv sagde, at beløbet blev sat noget i vejret, og det nye var, at disse frihedsbevægelser nu ikke alene som i hr. Poul Hartlings tid hjælpes via nogle private organisationer, vi ikke kender vældig meget til, men foruden via FN også kan hjælpes direkte, hvis det måtte være rimeligt.

Jeg skal lade ligge, for nu skal man jo ikke blive patetisk, men dog bare lige strejfe, at så sagde hr. Poul Hartling, at hvis jeg ikke kunne se det, så var det rigtigt, som jeg havde sagt før, at jeg så som en gammel hest. Nu har jeg meget svært ved at klare denne her afstand med de tossede øjne, jeg har, og det lille legemlige handicap forsøger man jo at skjule, så godt man kan, men jeg havde egentlig ikke ventet, at fordi det sådan røg ud af mig, skulle jeg møde det i en politisk sammenhæng. Men folks taktfølelse er jo så forskellig. Lad det ligge, jeg er ikke sart, jeg siger det kun, og jeg skal prøve at gå på så stor afstand som muligt, når jeg læser hr. Poul Hartlings citater i fremtiden.